

ΑΝΔΡΕΑΣ ΙΩΑΝΝΙΔΗΣ ΤΗΣ ΛΟΥΚΙΑΣ ΚΑΙ ΤΟΥ ΝΙΚΟΥ 06. 06.1958

με την πένα του Ηλία Παντελίδη

Την Παρασκευή 6 Ιουνίου 1958 ο κύριος Σαρλ ντε Γκωλ

Πρόεδρος του Συμβουλίου των Υπουργών και Υπουργός Εθνικής Αμύνης της Γαλλίας δήλωνε emphatically πως η Αλγερία θα ήταν πάντα Γαλλική. Είχε αναλάβει τα καθήκοντα αυτά την 1^η Ιουνίου και θα συνέχιζε μέχρι την 8^η Ιανουαρίου 1959 όταν εκλέγηκε Πρόεδρος της Γαλλικής Δημοκρατίας, θέση που θα κατείχε για μια δεκαετία. Δύο χρόνια πριν ο πόλεμος για την ανεξαρτησία της Αλγερίας είχε αρχίσει και θα συνέχιζε μέχρι το 1962. Εκατοντάδες χιλιάδες άτομα πέθαναν πολεμώντας, δολοφονήθηκαν, κακοποιήθηκαν και εκτοπίστηκαν. Στις 18 Μαρτίου, στο πανέμορφο Εβιάν, απέναντι από την Λωζάνη, Γάλλοι και Αλγερινοί υπέγραψαν την ανεξαρτησία της Αλγερίας. Το 2025 τα 67 εκατομμύρια των Γάλλων και τα 47 των Αλγερινών συνεχίζουν να έχουν ιδιαίτερες σχέσεις στιγματισμένες όμως από τα λάθη και τα εγκλήματα του παρελθόντος.

Την Παρασκευή 6 Ιουνίου 1958, χιλιάδες χιλιόμετρα ανατολικά

από το Αλγέρι, στην ανατολικότερη και μεγαλύτερη σε εμβαδόν κωμόπολη της Κύπρου ένας αετός γεννιόταν. Η απόσταση από τον Άγιο Συνέσιο του Ριζοκαρπάσου μέχρι τον Άγιο Μισέλ στο Αλγέρι είναι 2.810 χιλιόμετρα, ευθεία όπως πετάει ένας ελεύθερος αετός. Ο αστυνομικός Νίκος Ιωαννίδης και η σύζυγος του Λουκία με καταγωγή από την Γαλάτα θα έφερναν στον κόσμο τον γιό τους τον Ανδρέα, στην γη του Ριζοκαρπάσου και του Αποστόλου Ανδρέα στο ανατολικό άκρο της Κύπρου.

Η Κύπρος πέρασε στα χέρια των Βρετανών το 1878, αμαχητί και διπλωματικά

και κηρύχθηκε ως κτήση της Βρετανίας το 1914, ενώ από το 1925 ως το 1960 ήταν αποικία του Βρετανικού Στέμματος. Πολλοί αστυνομικοί πριν και μετά το 1960 ήταν 'περιπλανώμενοι' και ο Νίκος Ιωαννίδης από την Γαλάτα δεν αποτελούσε εξαίρεση. Η Γαλάτα βρίσκεται 60 χιλιόμετρα δυτικά της Λευκωσίας, στην όμορφη κοιλάδα της Σολιάς. Έχει υψόμετρο 620 μέτρα πάνω από την επιφάνεια της θάλασσας και είναι κτισμένη στις δύο όχθες του Κλάριου (Καρκώτη) ποταμού, που την διασχίζει και καταλήγει δύο χιλιόμετρα δυτικά της Πεντάγειας, στον κόλπο της Μόρφου. Η Γαλάτα είναι ενωμένη με την γειτονική κοινότητα της Κακοπετριάς. Οι δύο αυτές δίδυμες αδελφές κωμοπόλεις της

Σολιάς, δέχονται ολόχρονα χιλιάδες τουρίστες κάτι που δεν κάνουν οι δίδυμες κωμοπόλεις Ριζοκάρπασο και Αιγιαλούσα, στην ανατολική Καρπασία.

Πρώτο το Ριζοκάρπασο και μετά η Αιγιαλούσα βλέπουν το Φως.

Στην πανέμορφη Καρπασία το Ριζοκάρπασο, η μεγαλύτερη κωμόπολη της Κύπρου σε ακρογιαλιές και εμβαδόν γης, φωτίζεται πρώτη από την φωτοδότη, ζωοδόχο ήλιο. Μετά το φως φθάνει στην γειτονική Αιγιαλούσα. Ο μικρός Ανδρέας ευτύχησε να δει το πρώτο φως του ήλιου στο Ριζοκάρπασο και ακολούθως να φωτισθεί από το εκπαιδευτικό φως του πολύ καλού Κακούλλειου πρώτου δημοτικού της Αιγιαλούσας. Ο Ανδρέας φοίτησε στο σχολείο αυτό για έξι χρόνια, φωτεινά και ανέμελα χρόνια, με λίγο διάβασμα, μπόλικο παιχνίδι και κολύμπι. Το Κακούλλειο δημοτικό βρίσκεται περίπου πεντακόσια μέτρα βορειοδυτικά του αστυνομικού σταθμού της κωμόπολης. Το Ριζοκάρπασο και η Αιγιαλούσα έχουν ένα παραλιακό μέτωπο περίπου 70 χιλιομέτρων που αντιστοιχεί στο 10% των ακτών του νησιού. Δαντελωτές ακτές, κολπίσκοι μικροί και μεγάλοι, παραλίες μαγικές με χρυσή άμμο, κρυφά απάτητα ακρογιάλια, βράχια κοφτερά και μικροσκοπικά νησάκια σπαρμένα από τα νησάκια Κλείδες στην ανατολή μέχρι την Πλακωτή στο δυτικό μέτωπο της Αιγιαλούσας. Ο καθένας που έζησε σε ένα τέτοιο τόπο έμαθε από μικρός να αγαπά και να σέβεται τον γιαλό, την μπλε θάλασσα, την τουρκουάζ την φουρτουνιασμένη γαλανόλευκη με τα αφρισμένα κύματα να σμιλεύουν τον Απόστολο Ανδρέα, τον Άγιο Φίλωνα, τον Άγιο Θέρισο. Ο μικρός Ανδρέας δεν ήταν δυνατό να είναι εξάιρεση. Αγάπησε την θάλασσα όσο λίγοι.

Από το Κακούλλειον δημοτικό σχολείο η θέα που έβλεπε κάθε μέρα είναι μοναδική. Πράσινος κάμπος και θάλασσα. Πλήθος θαλάσσης πλημύριζε καθημερινά τις ψυχές όλων των μαθητών που θαύμαζαν το πράσινο του κάμπου, το θαλασσί της θάλασσας, το ουρανί ενός καταγάλανου ουρανού και κάποτε αν η φύση το επέτρεπε έβλεπαν με γυμνό μάτι τα χιονισμένα βουνά της απέναντι Καραμανιάς. Στα βουνά τα απέναντι ζούσαν οι Καραμανίδες οι μουσουλμάνοι και οι Καραμανλήδες η τουρκόφωνη χριστιανική μειονότητα η οποία μετανάστευσε στην Ελλάδα κατά την ανταλλαγή πληθυσμών στη δεκαετία του 1920.

Λίγο μετά την γέννηση του Ανδρέα η οικογένεια μετακινήθηκε από το Ριζοκάρπασο στην Αιγιαλούσα. Εκεί παρέμειναν για λίγο, μετά ήρθε μετάθεση για το Τρίκωμο όπου γεννήθηκε το μικρότερο παιδί της οικογένειας ο Λοΐζος, την 21^η Απριλίου 1961. Ο

μεγαλύτερος ο Σόλωνας είχε γεννηθεί στις 27 Μαΐου 1957 στο Ριζοκάρπασο. Η δεύτερη μετάθεση στην Γιαλούσα διήρκεσε αρκετά χρόνια, μέχρι τις αρχές του 1970. Μετά την Γιαλούσα η οικογένεια μετακινήθηκε στην Αμμόχωστο που την εποχή εκείνη ζούσε πεδίο δόξης λαμπρό, λόγω της θάλασσας, του λιμανιού και προοδευτικών ανθρώπων.

Μετά τη βάρβαρη τουρκική ‘αποβίβαση’ το 1974 που ακολούθησε την εφιαλτική προδοσία ελληνόφωνων χουντικών εγκληματιών και τον ξεριζωμό από την Αμμόχωστο ο Ανδρέας Ν. Ιωαννίδης εγκαταστάθηκε με την οικογένειά του στη Λεμεσό. Το 1976 αποφοίτησε από το Ε΄ Γυμνάσιο Λεμεσού και κατετάγη στην Εθνική Φρουρά. Αφού περάτωσε με επιτυχία την επίπονη δοκιμασία του 19^{ου} Σχολείου Υποβρυχίων Καταστροφών, το 1977 εισήχθη στη Σχολή Ναυτικών Δοκίμων στην Ελλάδα και το 1981 έγινε ο πρώτος Κύπριος που αποφοίτησε από τη Σχολή με τον βαθμό του Μάχιμου Σημαιοφόρου. Το 1967 η Σχολή είχε τιμηθεί με το Χρυσό Μετάλλιο της Ακαδημίας Αθηνών και το 1968 αναγορεύτηκε σε Ανώτατη Σχολή.

Στη συνέχεια, εκπαιδεύτηκε ως αλεξιπτωτιστής στη Σχολή Αλεξιπτωτιστών, στον Ασπρόπυργο Αττικής ενώ πέρασε από διάφορες άλλες υπηρεσιακές εκπαιδεύσεις. Υπηρέτησε σε διαφορετικές χρονικές περιόδους ως Διοικητής της Μονάδας Υποβρυχίων Καταστροφών. Το 1983 ορίστηκε Κυβερνήτης του «ΠΠ ΣΑΛΑΜΙΣ», του πρώτου περιπολικού σκάφους της Διοίκησης Ναυτικού της Εθνικής Φρουράς της Κύπρου και μετέπειτα διετέλεσε πρώτος Διοικητής της Διοίκησης Επάκτιων Συστοιχιών (πύραυλοι Exocet). Το 1998 αποφοίτησε από τη Σχολή Πολέμου του Ναυτικού και το 2004 από τη Σχολή Εθνικής Άμυνας.

Από την ένταξη της Κυπριακής Δημοκρατίας στην Ευρωπαϊκή Ένωση το 2004, ο Ανδρέας Ιωαννίδης συμμετείχε στις συναντήσεις των Αρχηγών Ναυτικού των Ευρωπαϊκών Χωρών (‘CHENS’), ενώ κατά την διάρκεια της σταδιοδρομίας του έλαβε μέρος σε πολλά διεθνή συνέδρια. Τον Αύγουστο του 2008, ο Ανδρέας Ιωαννίδης έγινε ο πρώτος Κύπριος που ανέλαβε Διοικητής της Διοίκησης Ναυτικού της Εθνικής Φρουράς. Συνεχίζοντας τη διεθνή του δράση, το 2009 διοργάνωσε με επιτυχία στην Κύπρο την κύρια σύνοδο των Ευρωπαϊκών Αρχηγών Ναυτικού []. Αποκορύφωμα των διεθνών του δραστηριοτήτων ήταν η βράβευσή του με το Μετάλλιο της Τιμής της Ιταλικής Δημοκρατίας, το οποίο του απένειμε ο Πρέσβης της Ιταλίας στην Κύπρο σε ειδική τελετή επί της ιταλικής φρεγάτας «Ζέφυρος» το 2010.

Το 1984 ο Ανδρέας Ν. Ιωαννίδης νυμφεύθηκε τη ωραία Μαρία Κελίρη από την όμορφη παραλιακή Ακανθού και μαζί απέκτησαν τρία παιδιά, τον Νικόλα (1985), την Κυριακή (1988) και τον Χριστόφορο (1997). Μεγάλη του αγάπη συνέχισε να είναι η θάλασσα και δραστηριότητες όπως οι καταδύσεις και το ψάρεμα. Στα εφηβικά του χρόνια ήταν ναυτοπρόσκοπος, ενώ ήταν μεγάλος φίλος του αθλητισμού και του ναυταθλητισμού ενώ σαν ‘γνήσιος’ Γαλουσίτης και Αμμοχωστιανός’ υπήρξε οπαδός-φίλαθλος της Ανόρθωσης Αμμοχώστου.

Την Δευτέρα, 11^η Ιουλίου 2011 ξημέρωνε μια μέρα που θα στιγμάτιζε για πάντα την σύγχρονη ιστορία της Κύπρου και ο Ανδρέας Ν. Ιωαννίδης επρόκειτο να δώσει τη μεγαλύτερη και τελευταία μάχη της ζωής του. Τις πρώτες πρωινές ώρες της μέρας εκείνης δέχθηκε τηλεφώνημα από τον καλό του φίλο και συνάδελφο, Ανθυπασπιστή Κλεάνθη Κλεάνθους, ο οποίος ήταν σε υπηρεσία στη Ναυτική Βάση «Ευάγγελος Φλωράκης» στο Μαρί. Παρεμπιπτόντως το Μαρί είναι στα νότια παράλια της Κύπρου, κάπου στο μέσο της Λάρνακας και Λεμεσού.

Ο Ανθυπασπιστής Κλεάνθους τον ενημέρωσε ότι τα εμπορευματοκιβώτια που ήταν στοιβαγμένα σε ανοικτό χώρο στη Βάση από το 2009 είχαν αναφλεγεί. Τον Φεβρουάριο του 2009 κατασχέθηκε το πλοίο Monchegorsk το οποίο μετέφερε πολεμοφόδια από το Ιράν στην Συρία. Μόλις ο Ανδρέας Ν. Ιωαννίδης έφτασε στη Βάση έδωσε σαφείς οδηγίες να ασφαλιστεί το προσωπικό της Βάσης και μετέβη στον χώρο που βρίσκονταν τα εμπορευματοκιβώτια μαζί με τους άνδρες της Πυροσβεστικής και ορισμένους συναδέλφους του από το Πολεμικό Ναυτικό. Ο άνισος αγώνας με την πύρινη λαίλαπα δεν απέδωσε καρπούς και στις 05:50 σημειώθηκε καταστροφική, θανατηφόρα έκρηξη. Από την έκρηξη 13 άνθρωποι έχασαν την ζωή τους και 63 τραυματίστηκαν ενώ καταστράφηκε και ο γειτονικός ηλεκτροπαραγωγός σταθμός.

Τα ΜΜΕ έγραψαν, μεταξύ άλλων: Τα ξημερώματα της 11ης Ιουλίου του 2011, στις 05:50, μια τεράστια έκρηξη αποτέλεσμα της πυρκαγιάς που είχε ξεσπάσει νωρίτερα σε 98 εμπορευματοκιβώτια στην Ναυτική Βάση “Αντιστράτηγος Ευάγγελος Φλωράκης” βυθίζει το νησί στο σκοτάδι, και μαζί ολόκληρο τον κρατικό μηχανισμό για την αποδεδειγμένη ανεπάρκεια του

Οι 13 πεσόντες αντιμετώπισαν με θάρρος την ανεπάρκεια, τα εξόφθαλμα λάθη και παραλείψεις του κράτους, προσπαθώντας να διασώσουν την αξιοπρέπεια του τόπου

και των ανθρώπων του. Ο Αρχιπλοίαρχος Ιωαννίδης παρέμεινε με τους συναδέλφους του αμετακίνητος στη θέση του, πιστός στο καθήκον και τιμώντας μέχρι το τέλος την ένδοξη στολή του Έλληνα αξιωματικού. Σεβόμενος τον στρατιωτικό όρκο που τήρησε για δεκαετίες, δεν δείλιασε μπροστά στην ευθύνη και στάθηκε αγέρωχος απέναντι στον όλεθρο.

Προς τιμήν του Αρχιπλοίαρχου Ανδρέα Ν. Ιωαννίδη το όνομά του δόθηκε στο νέο Διοικητήριο Διοίκησης Ναυτικού στη Ναυτική Βάση «Ευάγγελος Φλωράκης». Επίσης, το πρώτο Πλοίο Ανοικτής Θαλάσσης του Πολεμικού Ναυτικού ονομάστηκε «Αρχιπλοίαρχος Ανδρέας Ιωαννίδης». Θέλοντας να τιμήσει την προσφορά του στις έρευνες για το ναυάγιο του Μαζωτού, η Ερευνητική Ομάδα Αρχαιολογίας του Πανεπιστημίου Κύπρου έδωσε το όνομα του Αρχιπλοίαρχου Ιωαννίδη σε φουσκωτό σκάφος που χρησιμοποιεί σε επιστημονικές της δραστηριότητες. Από το 2013 και εντεύθεν, ο Ναυτικός Όμιλος Αμμοχώστου διοργανώνει τα «Ιωαννίδια», μια σειρά αθλητικών και άλλων εκδηλώσεων προς τιμήν του Αρχιπλοίαρχου Ιωαννίδη, ο οποίος υπηρέτησε τον Όμιλο από διάφορες θέσεις ευθύνης (Έφορος Ιστιοπλοΐας, Αντιπρόεδρος), ενώ ανακηρύχθηκε μετά θάνατον σε Επίτιμο Πρόεδρό του.

ΑΚΟΛΟΥΘΕΙ Ο ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ Α. ΙΩΑΝΝΙΔΗ

Πλοίαρχου Ιωαννίδη επικήδειος. 2 Σεπτέμβριος 2011

Πρόλογος από Βάσο Πτωχόπουλο - Αλέκο Μιχαηλίδη

Ο επικήδειος του Νικόλα Ιωαννίδη, υιού του Πλοίαρχου Ανδρέα Ιωαννίδη, ο οποίος μαζί με 12 άλλους ανθρώπους έδωσαν τη ζωή τους προστατεύοντας την πατρίδα, δεν χρειάζεται κανένα σχόλιο από εμάς. Μιλά από μόνος του. Τον εντάσσουμε στη σειρά «Κείμενα-κειμήλια», όπου έως τώρα δημοσιεύσαμε μεγάλα και σημαντικά έργα της πνευματικής και πολιτιστικής μας παράδοσης, όχι για τις φιλολογικές του αρετές, αλλά επειδή είναι ένα κείμενο που αναιρεί τον καιρό του και κατ' επέκταση την ηττοπάθεια, τον εθνομηδενισμό και τον ραγιαδισμό που με τόσο ζήλο καλλιεργούν όλοι οι εκσυγχρονισμένοι, απάτριδες οπαδοί της υποταγής μας στον νέο-οθωμανισμό και το λάιφσταϊλ.

Στην εποχή μας, κείμενα που πάνε κόντρα στο ρεύμα είναι σπάνια. Στην ισοπεδωμένη εποχή μας, όπου οι αξίες με τις οποίες επέζησε αυτό το έθνος χλευάζονται και καταπολεμούνται, σίγουρα τέτοια κείμενα και μάλιστα από τη νεολαία μας είναι πέραν της παρηγοριάς. Είναι η ελπίδα μας για το αύριο. Είναι η ελπίδα όλου του έθνους, είναι η συμβολή της ιδιαίτερης μικρής μας πατρίδας στην απολύμανση του έθνους από τα σκουπίδια και τις βρωμιές ενός ξενόφερτου πολιτισμού, που σταδιακώς μας μαλθακεύει ως έθνος και μας αφαιρεί αυτές τις αντιστάσεις, τις τόσο απαραίτητες για να αντέξουμε τις, κατά μέτωπο, πολλαπλές επιθέσεις.

Τέτοια κείμενα στην εποχή μας είναι κι η απάντησή μας προς όλους αυτούς τους απαισιόδοξους νεογενίτσαρους που δεν βλέπουν τίποτα το θετικό σε αυτό το λαό. Ο επικήδειος του Νικόλα, δεν είναι η αρχή μιας νέας πορείας, είναι το επιστέγασμα μιας πορείας που αρχίζει με τους μαθητές μας να κατεβάζουν τις τούρκικες σημαίες, τους μοτοσικλετιστές μας να διεκδικούν τα πάτρια εδάφη, τα πιτσιρίκια των διαδηλώσεων εναντίον του σχεδίου Ανάν και τώρα της ακομμάτιστης νεολαίας και του λαού που έξω από το Προεδρικό και αλλού παλεύει για την εθνική και κοινωνική μας χειραφέτηση.

Παρά τη συκοφάντηση όλων αυτών των αγώνων, παρά τον χλευασμό που έδειξε η πολιτεία, τα πολιτικά κόμματα και πολλές φορές η ίδια η κοινωνία για κάθε κινητοποίηση εναντίον του ΑΤΤΙΛΑ και της κατοχής, το γλυκό κρασί του 55-59 συνεχίζει να απογειώνει

τη νεολαία μας, συνεχίζει να τη μεθάει με το όραμα των Ελλήνων, το όραμα της ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ.

Το κείμενο αυτό, τολμώ να πω, επισφραγίζει και την πρωτοπορία της Κύπρου στον εθνικό αγώνα για την απελευθέρωση ΟΛΟΥ ΤΟΥ ΕΘΝΟΥΣ. Αποδεικνύει πια σαφέστατα πως αυτή η εσχατιά του έθνους με την τόσο προχωρημένη αλλοτρίωση της εθνικής και κοινωνικής ταυτότητας είναι ταυτοχρόνως και η γη που σήμερα δείχνει τον δρόμο της ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ μας. Ο επικήδειος του Νικόλα Ιωαννίδη φωτίζει όλα τα σημεία της αντίστασής μας. Δείχνει με σαφήνεια πώς πρέπει να βαδίσουμε προς την ΛΕΥΤΕΡΙΑ.

Τελικά ΔΕΝ είναι επικήδειος, αλλά ένα μικρό μανιφέστο εθνικής αυτογνωσίας και αντίστασης.

Αυτός ο λαός, σε Κύπρο και Ελλάδα, ακόμη να μιλήσει. Σαν μιλήσει δεν έχει να φοβηθεί τίποτα, ούτε Τούρκους, ούτε Εγγλέζους, ούτε ξένους, ούτε ΔΝΤ, ούτε τράπεζες, ούτε δικούς μας πεμπτοφαναγγίτες. Να φοβάστε, ω εχθροί του ελληνισμού, αυτός ο λαός άρχισε να ψελλίζει και να ψάλλει... και ψάλλει Ε.

Βάσος Πτωχόπουλος - Αλέκος Μιχαηλίδης

Ο Επικήδειος λόγος του πλοιάρχου Ανδρέα Ιωαννίδη

«Μητρός τε και πατρός και των άλλων προγόνων απάντων τιμιότερων έστιν η πατρίς και σεμνότερων και αγιώτερον». Σε αυτή τη φράση του Πλάτωνα συμπυκνώνεται η πεμππουσία του Ελληνισμού. Με αυτές τις παρακαταθήκες διαιωνίζεται το Γένος μας κι εσύ δεν μπορούσες να αποτελέσεις εξαίρεση.

Ξέρεις πατέρα, μέχρι να υπηρετήσω τη στρατιωτική μου θητεία δεν καταλάβαινα γιατί έλειπες τόσο συχνά. Μετά κατάλαβα πόσο τεράστιος είσαι. Μια ζωή στην πρώτη γραμμή με τους συναδέλφους και τους ναύτες που αγαπούσες, για να φτιάξεις ένα δυνατό Ναυτικό που να μπορεί να υπερασπιστεί την πατρίδα μας. Μετά βίας σου έβγαζα καμιά κουβέντα για την κατάσταση που επικρατούσε, αλλά απ' όσα μου έλεγες ήταν διάχυτη η πικρία σου για την αδιαφορία των ανωτέρων να εξοπλίσουν το Ναυτικό μας. «Δεν μπορώ να εκτελέσω την αποστολή μου», έλεγες, γιατί ήξερες πολύ καλά πως «έχομεν Γην και Πατρίδαν, όταν έχομεν πλοία εις την θάλασσαν». Γι' αυτό πάλευες, αλλά έβρισκες πόρτες κλειστές. Ωστόσο, αυτή σου την απογοήτευση προσπαθούσες να μην τη μεταφέρεις στο σπίτι και την οικογένειά σου. Μπορεί πολλοί να νόμιζαν ότι ήσουν και μαζί μας αυστηρός, όπως με τη δουλειά σου. Ουδέν αναληθέστερον. Εξάλλου, αν καμιά φορά θύμωνες και φώναζες σ' εμάς, τα γλυκόλογα και τα πειράγματα της γυναίκας και των παιδιών σου σε ηρεμούσαν αυτοστιγμεί, ίσως και λίγο αργότερα αν ήσουν πολύ θυμωμένος.

Πολλοί μου λένε να είμαι περήφανος για τον πατέρα μου γιατί είναι ήρωας. Μπορεί να μη σου το είπα ποτέ ρητώς, αλλά πάντα ήμασταν περήφανοι για σένα, δε χρειαζόταν να σε δολοφονήσουν στυγνά οι κυβερνώντες, δεν ήταν απαραίτητο να γίνεις κομμάτια για να καυχόμαστε για σένα. Όχι πως περίμενα κάτι άλλο από εσένα, τουλάχιστον έπεςες στις επάλξεις, στη ναυτική βάση που αφιέρωσες τόσο χρόνο και κόπο να ανεγερθεί και να' ναι το καμάρι της Εθνικής Φρουράς. Να είσαι σίγουρος ότι μας μπόλιασες με τα ανώτερα ιδανικά της Φυλής μας, αυτά για τα οποία αγωνίστηκες και εν τέλει θυσιάστηκες. Γαλουχηθήκαμε με τις αρχές και τις αξίες του Ελληνισμού και είμαστε γεμάτοι απ' αυτές μέχρι το μεδούλι μας.

Στο ερώτημα «γιατί να γίνει η έκρηξη» θα απαντήσουν οι εμπειρογνώμονες και ορκίζομαι στο σεπτό σου σκήνωμα ότι οι ένοχοι θα πληρώσουν για σένα και τους υπόλοιπους λεβέντες. Όσον αφορά το ερώτημα «γιατί ο πατέρας μου», αυτό είναι

εύκολο ν' απαντηθεί. Γιατί ποτέ δεν κίότεψες, ποτέ δεν απαρνήθηκες την ευθύνη. Γνήσιος εκφραστής των διδαχών του Λεωνίδα, των Μαραθωνομάχων, των ανταρτών του 1821, των ηρώων του Έπους του 1940, των λεβεντών του 1955, των ηρωικώς πεσόντων του 1974. Όταν επισκέφθηκα το χώρο του εγκλήματος στο Μαρί, μέσα στο μυαλό μου βούιζαν τα λόγια των λεβεντών που θυσιάστηκαν εκεί: «Ω ξειν αγγέλειν Έλλησι Κυπρίοις ότι τήδε κείμεθα, τοις κείνων ρήμασι πειθόμενοι».

Όταν το μοιραίο πρωί οι καπνοί από την έκρηξη έφτασαν στο σπίτι μας, πριν ακόμα μάθω οτιδήποτε, ένιωθα ότι μέσω αυτής της σκόνης ήρθες για τελευταία φορά κοντά μας. Δε σε αγκάλιασα γιατί θα με περνούσαν για τρελό, ίσως ήθελα να διατηρώ την ψευδαίσθηση ότι θα σε δω το μεσημέρι πριν πάω δουλειά. Είδες όμως, έχασα την τελευταία μου ευκαιρία να σε αγκαλιάσω. Ελπίζω να με συγχωρέσεις. Η φλόγα σου υπάρχει μέσα στη μάνα μου, εμένα, την Κυριακή και το Χριστόφορο. Και θα μεταλαμπαδευθεί παντού. Θα κάνουμε τα πάντα για να μην ξεχαστούν οι αγώνες σου.

Και που'σαι, όταν συναντήσεις το Μάτση και τον Αυξεντίου, τον Τάσο Ισαάκ και το Σολάκη Σολωμού, πες τους να μην ανησυχούν γιατί ο σπόρος που φύτεψαν έχει αβγατίσει. Και εσύ, μαζί με τα υπόλοιπα παιδιά είστε οι πιο πρόσφατοι ήρωες στο ήδη υπερπλήρες Πάνθεον της Ελληνικής Ιστορίας. Γιατί όσο κι αν προσπαθούν οι λογής Πηλιογούσηδες και Εφιάλτες να μας ξεριζώσουν, εμείς είμαστε τραχείς: «Χρόνια σκλαβικίς ατέλειωτες, τον πάτσον τζιαι τον κλώτσον τους, εμείς τζιαμαί, ελιές τζιαι τερατσιές πάνω στο ρότσον τους».

Ήσουν πολέμιος της φυγοστρατίας, το θεωρούσες και είναι υποτιμητικό. Γι' αυτό και τώρα, μετά το τραγικό συμβάν που οι απάτριδες και οι ριψάσπιδες καλούν τους νέους να μην υπηρετήσουν την πατρίδα, ξέρω ότι θα είσαι έξαλλος. Γιατί κι εσύ αντιμετώπιζες την ανικανότητα και ανευθυνότητα των αρχόντων του τόπου, αλλά δε σταμάτησες να υπηρετείς την πατρίδα. Δεν το έκανες για όλους αυτούς τους ανάξιους που μας κυβερνούν, αλλά για τη σκλαβωμένη πατρίδα μας και τους ανθρώπους της. Απαρνήθηκες τον νεοταξίτικο ατομικισμό και έκανες βίωμά σου την ελληνόπνευστη συλλογικότητα. Έτσι, λοιπόν, δεν πρέπει ν' απαξιώνουμε τις τιμημένες Ένοπλες Δυνάμεις και τα στελέχη που παλεύουν νυχθημερόν κάτω από αντίξοες συνθήκες, εισπράττοντας την αδιαφορία και τη θυμηδία της πολιτικής ηγεσίας. Απαξιώστε τους θρασύδειλους κυβερνώντες και όχι το στράτευμα!

Αγαπητοί Αξιωματικοί, Υπαξιωματικοί και Ναύτες του ένδοξου Πολεμικού Ναυτικού. Σας βλέπω με τις άσπρες σας στολές, λεβέντες και λεβέντισσες, και ξέρω πως ο πατέρας μου ήθελε το καλύτερο για σας, αλλά και να' στε οι καλύτεροι. Είμαστε μια οικογένεια, γιατί ξέρετε πως ο πατέρας μου σας είχε σαν παιδιά του. Απαιτούμε στη μνήμη των νεκρών μας να ανοικοδομηθεί άμεσα η Ναυτική Βάση «Ευάγγελος Φλωράκης» και να μην τεθεί ούτε για μια στιγμή σε κίνδυνο η ασφάλεια οποιουδήποτε στελέχους ή ναύτη, με τη χρησιμοποίηση εμπορευματοκιβωτίων ως κτηρίων. Τα κονδύλια που παίρνετε να τα δώσετε μια φορά για το κοινό καλό και όχι για ίδιον όφελος.

Κι εσείς περήφανοι Αξιωματικοί, Υπαξιωματικοί και Ναύτες, σπάστε τον άτυπο νόμο της σιωπής, αντιδράστε, ξεσηκωθείτε. Τα εκρηκτικά εξερράγησαν στα ήδη σεσηπότα θεμέλια του κράτους και το εκθεμελίωσαν. Να βγει όλος ο κόσμος στους δρόμους, να υπάρξει πάνδημη διαμαρτυρία για όλα αυτά τα τραγικά και ν' απαιτήσουμε παραίτηση και φυλάκιση των υπευθύνων. Ξεσηκωθείτε, φωνάξτε. Μας δολοφονούν! Αν δεν υπάρξουν δομικές και συστημικές αλλαγές, την επόμενη φορά μπορεί να βρεθούμε εμείς σ' αυτή τη θέση. Μην πιστεύετε τις πομφόλυγες των κρατούντων. Απαιτήστε την παραδειγματική τιμωρία των ανεύθυνων και ανίκανων κυβερνώντων. Μην το μετατρέψετε σε πεδίο κομματικών αντιπαραθέσεων· κανείς δεν το θέλει αυτό. Μόνο δικαιοσύνη ζητούμε.

Πλοίαρχε Ιωαννίδη ήμουν και είμαστε περήφανοι που σε είχαμε σύζυγο και πατέρα. Σ' ευχαριστούμε περισσότερο γιατί έκανες πράξη τις ιδέες σου, με τις οποίες μας γαλούχησες και δεν έμεινες στα λόγια. Μαζί με τους υπόλοιπους λεβέντες υπογράψατε το μακρύ κατάλογο των ηρώων που με το αίμα τους πότισαν το δέντρο της Λευτεριάς και απέδειξαν ότι, όσο κι αν μας πολεμούν, ο Ελληνισμός δεν πρόκειται να χαθεί εδώ στην ανατολικότερη εσχатиά της Ελλάδας. Πραγματώσατε αυτό που έγραφε περήφανα ο Μάρκος Δράκος στον πατέρα του: «Ο Έλληνας γεννήθηκε αγωνιστής· σαν τέτοιος πρέπει να στέκεται στις επάλξεις, ακοίμητος φρουρός των ιδανικών και της ανθρώπινης αξιοπρέπειας». Δε θα μπορούσαμε να έχουμε αξιότερο πατέρα. Δε σου πρέπει μοιρολόγια γιατί δεν πέθανες, ζεις μέσα στον καθένα μας.

Αιωνία σου η μνήμη. Αθάνατος!

Νικόλας Ιωαννίδης, υιός

Επίλογος Ηλία Παντελίδη

«Μια αστραπή η ζωή μας... μα προλαβαίνουμε». Ν, Καζαντζάκης

Από την Παρασκευή 6 Ιουνίου 1958 μέχρι την Δευτέρα 11 Ιουλίου 2011 πέρασαν σαν αστραπή 19.394 ημέρες, 53 χρόνια, 1 μήνας και 6 ημέρες. Ο Ανδρέας πήρε τα πινέλα, πήρε και τα χρώματα, ανέβηκε στα επουράνια ζωγράφισε τον παράδεισο και μπήκε μέσα. Αθάνατος.

«Ν' αγαπάς την ευθύνη να λες εγώ, εγώ μονάχος μου θα σώσω τον κόσμο. Αν χαθεί, εγώ θα φταίω». Ο Ανδρέας αγάπησε την ευθύνη όσο λίγοι, προσπάθησε όσο λίγοι και δεν έφταιγε για τα λάθη των άλλων.

«Οι ευθύνες του Προέδρου [της Κυπριακής Δημοκρατίας κυρίου Δημήτρη Χριστόφια] για την τραγωδία είναι άμεσες, συγκεκριμένες, αδιαμφισβήτητες και σοβαρότατες. Δυστυχώς, με βάση τα γεγονότα και δεδομένα, όπως προκύπτουν από τη μαρτυρία που τέθηκε ενώπιόν μου, δεν έχω επιλογή από του να καταλήξω στο συμπέρασμα ότι ο Πρόεδρος της Δημοκρατίας έχει σοβαρότατες θεσμικές και προσωπικές ευθύνες σε σχέση με το υπό διερεύνηση θέμα και για την τραγωδία που ακολούθησε. Το συμπέρασμα μου είναι ότι η κύρια ευθύνη για την τραγωδία και τα συνεπακόλουθα της βαρύνει τον Πρόεδρο της Δημοκρατίας.» Ο Πόλυς Πολυβίου ως πρόεδρος μονομελούς επιτροπής που διόρισε ο ίδιος ο Πρόεδρος Δημήτρης Χριστόφιας εξέδωσε πόρισμα για την έκρηξη στο Μαρί. Με βάση την έκθεση του καταλογίσθηκαν πολιτικές και ποινικές ευθύνες. **Τα πιο πάνω αναφέρονται στο Πόρισμα Πόλυ Πολυβίου για την Έκρηξη στο Μαρί, που δημοσιοποιήθηκε στις 30 Σεπτεμβρίου το 2011.**

Ο Ανδρέας αγαπούσε τα βιβλία και διάβαζε από μικρός βιβλία επιστημονικής φαντασίας του Ιουλίου Βερν. Η μικρή βιβλιοθήκη στο Κακούλλειον Δημοτικό της Γιαλούσας είχε αρκετά για να δώσει τα αναγκαία ερεθίσματα στην μάθηση, την γνώση και την κριτική σκέψη. Ο Ανδρέας που αγαπούσε πολύ την θάλασσα αγαπούσε και τραγουδούσε το τραγούδι "Ο Ναύτης του Αιγαίου". Ένα τραγούδι, ένα εμβατήριο σε στίχους του Κωνσταντίνου Λυκόρτα που γράφτηκε το 1912 και μεταξύ άλλων λέει:

**«Είμαι ο Ναύτης του Αιγαίου... [...]
Άγιε Νικόλα μας βοήθα Ο Στόλος πάντα να νικά
Να προστατεύει την Ελλάδα Την Κύπρο μας και τα νησιά.»**